

Nebo brez oblaka se je odprlo v nedeljskem jutru in obetalo topel zgodnjepomladanski dan. Ob osmih zjutraj 28. marca 2010 smo se navdušenci nad bobri z društvom Dinaricum odpravili na lov. Čeprav smo že vnaprej vedeli, da ga skoraj zagotovo ne bomo ugledali, smo se nadejali, da bomo videli vsaj obilico sledi, ki jih ta zanimiva žival pušča za seboj. Bobri so pri nas v preteklosti že enkrat izumrli, vendar se v zadnjem času spet vračajo v Slovenijo. V preteklosti je o njih pisal že Janez Jalen v romanu **Bobri**, kjer je opisoval življenje mostiščarjev. Bobrov jez je bil vir prenekaterega kola, ki ga je mostiščar zabil v barjansko dno in si na njem postavil domovanje.

Po kratki vožnji do Zbur na Dolenjskem smo si v jutranjem soncu ogledali fotografije bobrov, nastale nedaleč stran, si privoščili še hitro kavo in klepet ter počakali na zamudnike. Z Janijem Vidmarjem, ki je lansko jesen odkril novo kolonijo nedaleč od svojega vikenda, smo se odpravili proti rečici Radulji, ki se vije med mokrotnimi travniki. Pridružila se nam je tudi Saša Vochl, ki je nedavno končala diplomsko nalogo na temo bobrov. Na poti smo naleteli na več žabjih mrestov sekulje in rosnice, opazovali navadnega pupka, pijavke in več različnih vodnih ličink. Od daleč so nas opazovali tudi bele štoklje, martinci, kozice ... Opazili smo tudi sledi vidre, še enega skrivnostnega prebivalca naših vodotokov. Naposled pa smo našli tudi znamenite stožce drevesnih de-

Bober (*Castor fiber*) na bregu Radulje.

bel, ki so bili rezultat bobrovega kosila. Bober se loti debel vseh debelin, ko pa je drevo na tleh, si privošči pojedino na tanjših vejicah, ki jim temeljito olupilubje. Drevo bober običajno podre v smeri proti rečni strugi, saj se najbolje počuti v vodi in se zaradi varnosti pred plenilci le redko oddalji od nje. Les ostane v vodi svež dalj časa. S podrtimi debli bober gradi tudi jezove, kar pa je bolj značilno za kanadske bobre. Ob poti smo naleteli na podrte vrbe, trepetlike, bobri so načeli celo cipreso in nenazadnje velik hrast, ki je značilno obgrizen še kljuboval ostrim zobem. Kdo ve, koliko časa bo še mama bobrovka prenašala lenobo očeta bobra, preden bo udarila z repom po vodi: »Možek dragi, kdaj bo kosilo, otroci so že lač-

ni.« V dobro bobrčka upam, da je ta hrast namenjen hobiju, saj, kot nam je povedal Jani, se z njim ukvarja že kar nekaj mesecev, vmes pa je treba tudi jesti. Sicer pa se bober z drevesnim lubjem hrani predvsem pozimi, poleti pa so na jedilniku večinoma zelnote rastline. Že kar malo utrujeni po nekajurnem sprehodu smo se odpravili nazaj proti zbirnemu mestu, tam pa smo dobili mamljivo povabilo na prigrizek. Jani in Dragana sta nam na svojem vikendu pripravila okusne domače mesne dobrote, kruh, domačega prijatelja in pravi dolenjski cviček. Ta je šel še posebej lepo po grlu, saj nas je spomladansko sonce pošteno užejalo. Hvala organizatorjem izleta in društvu Dinaricum za prijeten in poučen izlet. Se vidimo še kdaj!

